

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Lov af 10de April 1874 om Foranstaltninger til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse.

Første Behandling findes i Tidenden Ep. 353—54; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Ep. 597 ff.)

Uden for Betænkningen var intet Endringsforslag stillet.

Lovforslaget og det stillede Endringsforslag samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3dje Behandling fattes til Forhandling under et.

Ordføreren (Holch): Som det ogsaa blev fremhævet ved første Behandling kunde det ikke antages, at det Lovforslag, som foreslaa fra Folketingets Side, vilde faa nogen overmaade stor praktisk Betydning eller gribe dybt ind i de bestaaende Forhold i hele Prostitutionens Væsen. Ved denne drejer det sig jo mere, om jeg saa maa sige, om et moralsk Princip, medens Lovforslaget kun berører Spørgsmaalet om den Myndighed, som Politiet har efter Loven af 10de April 1874 til i visse Tilfælde at kunne tvinge et Fruentimmer, som er indstrevet, undergivet Regulativets Bestemmelser, til at indlægges i et offentligt Hus. Nu kan det jo ikke nægtes, at det er en almindelig Antagelse, at Prostitutionen foregaar under noget mere brutale Former i de offentlige Huse end andetsteds. Det er ogsaa blevet sagt, og formodentlig med en vis Sandhed, at de, der først ere komne derind, have endnu større Banskfælgighed ved at vende tilbage til et ordentligt Liv, end de Fruentimmer, der bo privat. Set fra dette Synspunkt er det altsaa ønskeligt, at ikke nogen mod sin Vilje skulde komme ind paa et saadant Hus, og hvis man vil betragte Udøvelsen af denne Myndighed fra Politiets Side som en Straf for de vedkommende, maa det ogsaa erkendes, at den kun er lidet rationel. Som et Mittel til at holde Styr paa de mest uregerlige af dem, kan denne Myndighed efter Udvalgets Formening ikke være absolut fornøden, der maa kunne gives andre Beje, ad hvilke man kan opnaa det tilsigtede Maal. Der har derfor hos Udvalget ikke været nogen Tvivl om, at det var rigtigt i denne Sag, at imødekomme baade Folketinget og den offentlige Mening, der jo har givet sig end-

ogsaa ret stærke Udslag gennem Agitationen. Paa den anden Side maa det dog erkendes, at det er ganske nødvendigt, at Politiet har Midler til at holde Styr paa de mest uregerlige af disse Menneker. Den bestaaende Lov, nemlig § 12 i Loven af 1874, bemyndiger Politiet til for gentagne og de mest alvorlige Overtrædelser af Regulativet og Ordensbestemmelserne, at idømme de vedkommende Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage, eventuelt Tvangsarbejde i 24 Dage, men det maa vistnok erkendes, at dette er et utilstrækkeligt Straffemiddel. Udvalget har derfor ogsaa været fuldt enigt i, at det var nødvendigt samtidig at udvide den Myndighed, som Politiet har efter denne Lov, og vi have derfor foreslaaet, at Politimesteren skal kunne idømme indtil 3 Maaneders Tvangsarbejde. Man er nemlig gaaet ud fra, at denne Straf ifølge sin Art vil være særdeles hensigtsmæssig over for de paagældende Individuer. Der er ingen Tvivl om, at Arbejde er noget af det, der generer dem mest, og paa den anden Side maa man ogsaa være ganske klar over, at, naar man tvinger dem til at arbejde, gør man i Virkeligheden haade fysisk og moralsk set vel imod dem, selv om de føle det som en Straf. — Da det imidlertid ikke kan antages, at der er, eller rettere, da man ved, at der ikke for Tiden findes Tvangsarbejdsanstalter med fornøden Plads, har man anset det for nødvendigt som alternativ Straf at sætte Fængsel paa Vand og Brød i indtil 3 Gange 5 Dage. Ogsaa denne Straf er uden Tvivl ret virksom, thi Vand og Brød strider ikke saa ganske lidt mod det Liv, de vedkommende ere vante til at føre til daglig. Jeg gentager, at hele Udvalget er enigt i, at det vilde være særdeles ønskeligt, om der var tilstrækkelig Plads i Tvangsarbejdsanstalterne. Det gælder i al Almindelighed, at denne Straf ofte er meget hensigtsmæssig, men ganske særlig er den det over for de Fruentimmer, hvorom her er Tale. — I Genhold til disse Betragtninger har man altsaa tiltraadt Lovforslagets Tanke og givet den Udtryk i § 2 i det foreliggende Endringsforslag samt i det første Stykke af § 3.

Fremdeles har man troet, at kunne gaa et Skridt videre og imødekomme den offentlige Mening, der har givet sig Udslag under Agitationen, idet man har foreslaaet, at det overhovedet skal være forbudt Fruentimmer under 18 Aar at lægge sig ind paa et offentligt Hus, selv om det sker frivilligt. Det er ikke et Forslag af nogen stor praktisk Betydning, idet det er opløst, at der for Tiden paa samtlige de 36 offentlige Huse,